

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie IV./2016
Plénium

Uznesenie:

spisová značka	PL. ÚS 1/2016
populárny názov	Res iudicata pri rozhodovaní o návrhu na obnovu konania pred Ústavným súdom SR
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	Konanie o obnove konania pred ústavným súdom
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	19.01.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	
analytická právna veta	Zásada zákazu rozhodovať a konať vo veciach už raz rozhodnutých (<i>res iudicata</i>) vyplýva z princípu právnej istoty, ktorý možno vyvodiť z princípu právneho štátu. Ide o procesný dôvod na vyslovenie neprípustnosti takeého návrhu, ktorý sa týka vecí, o ktorej ústavný súd rozhodoval meritórnym spôsobom. Nič na veci nemení ani skutočnosť, že v časovom období medzi rozhodnutím o prvom návrhu na obnovu konania (ktorý založil prekážku <i>res iudicata</i>) a druhom návrhu navrhovateľa na obnovu konania sa zmenila právna úprava obnovy konania pred ústavným súdom. Táto nová právna úprava, keďže neobsahuje osobitné intertemporálne ustanovenie, mieri do budúcnosti a jej zmyslom nie je zavedenie akéhosi rehabilitačného konania, ktoré spätne uchopí minulé právne deje.
skutkový stav a základné fakty	Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 29. júna 2015 doručený návrh navrhovateľa, sudcu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), na obnovu disciplinárneho konania vo veci vedenej na ústavnom súde, v ktorej bol navrhovateľ v pozícii predsedu najvyššieho súdu uznesením uznaný vinným zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. c) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“) a bolo mu uložené disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 písm. b) zákona o sudcoch. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len "ESLP") v odôvodnení svojho rozsudku okrem iného uviedol, že ústavný súd v konaní nemohol uplatniť doktrínu nevyhnutnosti preventívne, bez individuálnejšieho skúmania nestrannosti jednotlivých sudcov, a naznačil, aj s vedomosťou o limitovaných možnostiach obnovy pred ústavným súdom, že vhodné je vec vrátiť právne do východiskového stavu. Ústavný súd už o obnove disciplinárneho konania voči navrhovateľovi pred podaním aktuálneho návrhu rozhodoval uznesením tak, že návrh na obnovu konania zamietol.
z odôvodnenia	Vzhľadom na to, že v čase rozhodovania ústavného súdu o prvom návrhu navrhovateľa na obnovu konania absentovala v zákone o ústavnom súde výslovná právna úprava obnovy konania pred ústavným súdom, ústavný súd

v tamojšom konaní rozhodoval tým spôsobom, že nerozlišoval (i) konanie o prijatí návrhu na obnovu konania a (ii) konanie o povolení obnovy. Vychádzal pritom zároveň i zo skutočnosti, že špecificky v konaní o povolení obnovy konania sa značne prelínajú kritériá obidvoch konaní. V konečnom dôsledku súd návrh na obnovu konania v konaní o prvom návrhu navrhovateľa na obnovu konania zamietol. Tieto skutočnosti znamenajú, že ústavný súd vtedy meritórne rozhodoval o samotnom povolení obnovy konania, nielen o tom, či môže rozhodovať o povolení obnovy konania – teda či prijme návrh na obnovu konania na ďalšie konanie. Tento záver v istom zmysle naznačujú aj disenty k tomuto zamietaciemu uzneseniu. Z týchto dôvodov možno hovoriť o *meritórnom* rozhodnutí ústavného súdu v zmysle schopnosti založiť účinky *res iudicata*. Na rozdiel od prvého návrhu navrhovateľa (ktorý ústavným súdom nebol predbežne prerokovaný, ale ústavný súd hneď pristúpil k meritórnemu rozhodnutiu o obnove konania), v prípade druhého návrhu navrhovateľa na obnovu konania ústavný súd už najprv pristúpil k predbežnému prerokovaniu tohto návrhu.

Tento odlišný postup ústavného súdu pri rozhodovaní o druhom návrhu na obnovu konania bol odôvodnený zmenenou právnou úpravou, t. j. výslovným zakotvením právnej úpravy obnovy konania pred ústavným súdom do zákona o ústavnom súde.

V druhom návrhu na obnovu konania navrhovateľ argumentuje novou právnou úpravou. Nová právna úprava však neobsahuje osobitné intertemporálne ustanovenie, ktoré by umožňovalo jej retroaktívnu aplikáciu na prípady, o ktorých už ústavný súd pred nadobudnutím jej účinnosti rozhodol. Inak povedané, nová právna úprava mieri do budúcnosti a jej zmyslom nie je zavedenie akéhosi rehabilitačného konania, ktoré spätne uchopí minulé právne deje, teda nejde o konanie podobné tým, aké poznáme z obdobia krátko po dobe neslobody. Norma v § 75 ods. 5 zákona o ústavnom súde nesmeruje na normatívny právny akt – novelu, zákon č. 353/2014 Z. z., ale na externú skutočnosť týkajúcu sa medzinárodného rozhodnutia.

Navrhovateľ sa teda obrátil na ústavný súd, ktorý už rozhodol o jeho veci. Zásada zákazu rozhodovať a konať vo veciach už raz rozhodnutých (*res iudicata*) vyplýva z princípu právnej istoty, ktorý možno vyvodiť z princípu právneho štátu. Ide o procesný dôvod na vyslovenie neprípustnosti takého návrhu, ktorý sa týka veci, o ktorej ústavný súd rozhodoval meritórnym spôsobom. Zásadné je pritom vymedzenie kritérií, podľa ktorých je vec možné hodnotiť ako vec identickú. V prípade návrhu na obnovu konania je za tieto kritériá možné považovať (i) konanie, o obnovu ktorého ide, (ii) dôvod, pre ktorý má byť konanie obnovené, (iii) rozhodnutia, ktoré môžu byť návrhom na obnovu konania dotknuté.

V prípade predmetných návrhov na obnovu konania bola podmienka identity splnená vo všetkých uvedených kritériách:

- obidvoma návrhmi sa navrhovateľ domáha obnovy konania v rovnakej veci,
- v obidvoch návrhoch na obnovu konania je dôvodom obnovy konania identické rozhodnutie ESĽP vo veci navrhovateľa proti Slovenskej republike,
- v obidvoch návrhoch na obnovu konania navrhovateľ navrhuje zrušiť to isté uznesenie ústavného súdu (sp. zn. PL. ÚS 92/2011 z 29. júna 2011).

Keďže v posudzovanom prípade ide o identické veci, pričom o predchádzajúcom návrhu navrhovateľa na obnovu konania ústavný súd rozhodol meritórne, sú v danom prípade splnené podmienky na odmietnutie druhého návrhu na obnovu konania z dôvodu prekážky *res iudicata*.

Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že:

Návrh navrhovateľa na obnovu konania odmietol pre neprípustnosť.

Odlišné stanovisko sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej

Navrhovateľ podal v poradí svoj prvý návrh na obnovu konania 21. februára 2013, o ktorom rozhodol ústavný súd 29. októbra 2013 tak, že ho už pri predbežnom prerokovaní zamietol v súlade s čl. 131 ods. 1 ústavy a § 4 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pretože sa nedosiahla potrebná väčšina siedmich hlasov potrebných na jeho prijatie na ďalšie konanie, v ktorom by ústavný súd meritórne o návrhu rozhodol, ale ani na jeho odmietnutie z niektorého dôvodu ustanoveného v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V danej veci teda nebolo

prijaté v zásade žiadne rozhodnutie (nedosiahla sa väčšina), ale „nastúpilo“ automaticky riešenie podľa čl. 131 ods. 1 ústavy a § 4 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

V konaní vedenom pod sp. zn. PL. ÚS 1/2016 rozhodoval ústavný súd v poradí o druhom návrhu navrhovateľa na obnovu konania z 29. júna 2015, t. j. už v „novej“ právnej situácii (po účinnosti novely ústavy a zákona o ústavnom súde), pričom o tomto návrhu rozhodol bez predbežného prerokovania uznesením z 19. januára 2016 tak, že ho odmietol ako neprípustný z dôvodu res iudicata.

S väčšinovým stanoviskom pléna ústavného súdu o odmietnutí návrhu ako neprípustného z dôvodu res iudicata, nesúhlasím. Nielen preto, že aj v tomto prípade ústavný súd rezignoval na vyslovenie svojho právneho názoru ústavnoprávneho významu v meritórnom rozhodnutí (v zásade pilotného charakteru), ale aj preto, že mám vážne pochybnosti o tom, či procesné rozhodnutie prijaté v súlade s čl. 131 ods. 1 ústavy a § 4 ods. 3 zákona o ústavnom súde pri predbežnom prerokovaní v poradí ako prvé o návrhu navrhovateľa na obnovu konania – uznesenie o jeho zamietnutí – je res iudicata. Čo sa týka mechanizmu (režimu) zvoleného vyhodnotenia hlasovania, v zásade ide o úpravu, ktorá bola naoktrojovaná ústavodarcom a zákonodarcom ako „barlička“ na riešenie ním predvídanej a možnej patovej situácie pri hlasovaní pléna, inak nezávislého ústavného súdu, a to v prípade nedosiahnutia potrebného počtu hlasov tak na prijatie návrhu na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 1 a 3 zákona o ústavnom súde, ale aj pre prípad jeho odmietnutia z dôvodov uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa môjho názoru takéto rozhodnutie nenapĺňa dôvod neprípustnosti návrhu podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené. Uvedené rozhodnutie vyhodnotila väčšina pléna ústavného súdu ako res iudicata, čo podľa mňa nekorešponduje ani s čl. 131 ods. 1 ústavy a ani s § 4 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sa plénum ústavného súdu uznáva nadpolovičnou väčšinou všetkých sudcov. Ak sa táto väčšina nedosiahne, návrh sa zamietne.

Ide o zdanlivý paradox: Ústavný súd rozhodoval o veci, ale nerozhodol o nej, pretože výsledok nemá povahu (parametre) rozhodnutia vo veci samej, o ktoré ide. Prekážka veci rozhodnutej (res iudicata), nie prekážka toho, že sa vo veci už rozhodovalo bez dosiahnutia rozhodnutia vo vlastnom zmysle slova (t. j. ide o situáciu res non iudicata).

Odlíšné stanovisko sudcu Petra Brňáka

Moje odlišné stanovisko sa vzťahuje na dôvod odmietnutia návrhu navrhovateľa [prekážka rozhodnutej veci (res iudicata)], a nie na samotné odmietnutie návrhu, keďže zastávam názor, že predmetný návrh mal byť síce odmietnutý, ale z iného dôvodu.

Na základe právnej úpravy vyjadrenej v ústavnom článku 131 ods. 1 tretia veta ústavy, prevzatého aj § 4 ods. 3 druhou vetou zákona o ústavnom súde môže ústavný súd zamietnuť návrh iba pre právom predpokladanú procedurálnu vadu hlasovania. Teda môže zamietnuť návrh bez toho, aby materiálne rozhodol o nároku navrhovateľa buď tak, že mu vyhovie, alebo tak, že mu nevyhovie (nevyhnutným predpokladom takéhoto materiálneho rozhodnutia je tiež uvedenie nosných dôvodov, prečo tak ústavný súd rozhodol, pozn.). Uvedený problém je o to zložitejší, že sa týka rozhodovania pléna ústavného súdu nielen v konaniach, ktorých predmetom nie je bezprostredná ochrana subjektívnych ústavných práv (napr. abstraktná kontrola ústavnosti, výklad ústavy, volebné veci a pod.), ale týka sa tiež konaní pred ústavným súdom, ktorých predmetom je súdna ochrana subjektívnych ústavných práv, a teda dôsledkom procesného zamietnutia návrhu, i keď nie s účinkom res iudicata, môže byť za istých okolností aj denegatio iustitiae. Podľa môjho názoru procesné zamietnutie návrhu pre nedostatok hlasov podľa platného právneho stavu nevytvára a ani nemôže vytvoriť prekážku právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata). Predpoklady prekážky právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata) spočívajú nielen v totožnosti osôb a predmetu konania, kde ústavný súd nevhliadol žiadne prekážky pre svoje rozhodnutie, neopomenuteľným je tiež predpoklad existencie predchádzajúceho meritórneho (vo veci samej) rozhodnutia, ktorým podľa

môjho názoru i doterajšej rozhodovacej praxe ústavného súdu (napr. PL. ÚS 20/09, PL. ÚS 16/2010, PL. ÚS 16/2014) nie je procesné rozhodnutie o zamietnutí návrhu z dôvodu, že zaň nehlasovala nadpolovičná väčšina všetkých sudcov. Spoločným menovateľom všetkých ako príklad uvádzaných rozhodnutí ústavného súdu je explicitná konštatácia právneho názoru, podľa ktorého plénum ústavného súdu posudzované návrhy „z procesných dôvodov zamietlo“, pričom vo všetkých uvádzaných veciach ich odôvodnenie spočívalo iba v uvedení toho, čoho sa navrhovateľ podaným návrhom domáhal, aký návrh predložil sudca spravodajca na hlasovanie a že tento nezískal potrebný počet hlasov. Žiadne iné „meritórnotvorné“ právne názory ani právne závery už uvedené nie sú. Procesný charakter rozhodnutia o zamietnutí návrhu z dôvodu, že zaň nehlasovala nadpolovičná väčšina všetkých sudcov, nevyplýva iba in abstracto z doterajšej rozhodovacej praxe ústavného súdu, ale – čo je oveľa významnejšie – aj in concreto, keďže takýto procesný charakter rozhodnutia je explicitne uvedený aj vo veci predchádzajúcej tejto, t. j. v uznesení, ktorým ústavný súd rozhodol o prvom návrhu navrhovateľa na obnovu konania. V tomto uznesení je v podstatnom uvedené: „Na rokovaní a rozhodovaní pléna ústavného súdu konaného 29. októbra 2013 boli prítomní desiati sudcovia. Za návrh alebo za protinávrh malo hlasovať minimálne 7 sudcov, ináč sa návrh zamietne. Na tomto rokovaní pléna sudca spravodajca oboznámil prítomných s obsahom návrhu a s okolnosťami podstatnými pre rozhodnutie pléna ústavného súdu. Pri hlasovaní o návrhu sudcu spravodajcu nezískal návrh nadpolovičnú väčšinu hlasov všetkých sudcov. Vzhľadom na uvedené plénum ústavného súdu pri prerokovaní tejto veci návrh prednesený sudcom spravodajcom z procesných dôvodov zamietlo.“

Z hľadiska inštitútu obnovy konania pred ústavným súdom v právnom poriadku Slovenskej republiky treba rozlišovať dve zásadne rozdielne obdobia:

1. od prijatia ústavy roku 1992 do 31. augusta 2014;
2. od 1. septembra 2014 doteraz.

Najvýznamnejší rozdiel medzi oboma obdobiami spočíva v tom, že v prvom období obnova konania mohla prísť do úvahy pomocou výkladu práva za predpokladu, že sa medzinárodným dohovorom priznala prednosť pred ústavou, čo je možnosť, na akú sa nedá pristúpiť bez váhania a uvažovania. V druhom období obnovu konania dovoľuje výslovné znenie ústavy. Na rozdiel od prvého obdobia, v ktorom pristúpenie na obnovu konania viedlo cez spor, v druhom období niet pochybností, že konanie pred ústavným súdom možno obnoviť, ak sa splní podmienka čl. 133 ústavy.

Obnova konania v režime z prvého obdobia v okolnostiach prípadu neprichádzala do úvahy. V druhom (teraz posudzovanom) návrhu navrhovateľ nenastoluje požiadavku, aby ústavný súd znovu preskúmal uznesenie o zamietnutí návrhu na obnovu konania z 29. októbra 2013. Navrhoval, aby ústavný súd preskúmal iné uznesenie, a to uznesenie č. k. PL. ÚS 92/2011-173 z 29. júna 2011, ktoré žiada zrušiť. Takto vymedzený ústavný spor a v ňom implikovaný ústavný problém spočíva v požiadavke uplatnenia ústavnej normy zavedenej ústavným zákonom č. 161/2014 Z. z. s účinnosťou od 1. septembra 2014 na rozhodnutie ústavného súdu prijaté 29. júna 2011.

Z tohto zorného uhla nejde o novú ústavnú otázku. Či možno ústavnú ochranu poskytnúť aj spoločenskému vzťahu, aký vznikol skôr, ako sa zaručila ústavná ochrana, je otázka, akou sa ústavný súd v minulosti opakovane zaoberal. Najskôr po vzniku ústavného súdu a začatí jeho činnosti, neskôr napríklad po rozsiahlej zmene ústavy ústavným zákonom č. 90/2001 Z. z. V oboch prípadoch išlo predovšetkým o ochranu základných práv a slobôd, ku ktorej patrí aj v okolnostiach prípadu uplatňovaná ochrana práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd vytvoril konzistentnú a jednoznačnú rozhodovaciu prax, podľa ktorej neposkytuje (nemá právomoc poskytnúť) ochranu spoločenským vzťahom, ktoré vznikli v minulosti, pred účinnosťou ústavy, resp. pred účinnosťou konania o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy (napr. II. ÚS 78/02, IV. ÚS 10/02). Podľa môjho názoru v súlade s touto doktrínou mal ústavný súd postupovať aj vo veci návrhu navrhovateľa na obnovu jeho konania.

Odlišné stanovisko sudcu Lajosa Mészárosa

V prvej aj v druhej obnove konania bránili azda rozumnému otvoreniu veci jednoznačné právne normy. V prvom prípade čl. 133 ústavy, a v druhom § 75

ods. 5 zákona o ústavnom súde. Stáva sa, že v (procesnom) práve možno v podstate rovnakú právnu situáciu vyjadriť rôznym spôsobom. Podľa môjho názoru v predmetnej veci ústavný súd odmietnutím pre *res iudicata* v podstate, len v inom šate, konštatoval, že návrh bol podaný oneskorene, a to oneskorene nie v zmysle chyby navrhovateľa, ale v zmysle účinkov novej právnej úpravy. Navrhovateľova vec je osobitá tým, že už sa raz pokúšal o obnovu konania, s tým, že medzičasom sa zmenila ústavná úprava, ktorá bránila pôvodnej obnove. Obnova konania pred ústavným súdom nasleduje civilnú obnovu konania v tom, že je na rozdiel od konania trestného časovo obmedzená. Vzhľadom na uvedenú osobitosť predmetnej veci bolo podľa môjho názoru možné uvažovať v rovine, že navrhovateľ zmeškal lehotu šiestich mesiacov odo dňa, keď sa rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (orgánu medzinárodnej organizácie; ďalej len „ESLP“) stalo konečným, a to bez ohľadu na to, či by sa počítala od účinnosti novely ústavy alebo zákona č. 353/2014 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon o ústavnom súde.

Môj názor o oneskorenosti podaného návrhu navrhovateľa vychádza z týchto troch premís:

1./ legislatívna technika – text, prameň a norma

Navrhovateľ sa domnieval, že kritérium „*od toho času, keď návrh na obnovu konania pred Ústavným súdom mohol byť uplatnený*“ je aplikovateľné na predmetnú vec, a tým časom je účinnosť novely zákona o ústavnom súde. Text tomu môže na prvý pohľad nasvedčovať, avšak nemožno s tým súhlasiť, pretože táto norma nie je prechodným ustanovením, ktoré by umožňovalo obnovu veci všetkým sťažovateľom úspešným pred ESLP v čase spred účinnosti novely ústavy, resp. zákona o ústavnom súde.

Ak by mal zákonodarca v úmysle vzťahnúť možnosť obnovy konania pred ústavným súdom aj na prípady právoplatne skončené pred nadobudnutím účinnosti novely zákona o ústavnom súde a novely ústavy (t. j. na prípady skončené doručením rozhodnutia napr. ESLP o porušení práv sťažovateľa ústavným súdom pred účinnosťou novely zákona o ústavnom súde), urobil by tak výslovne prechodným ustanovením. Uvedené by znelo napríklad takto: „*Tento zákon sa vzťahuje aj na prípady právoplatne skončené doručením rozhodnutia ESLP aj pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona. Lehota upravená v § 75 ods. 5 začína v takomto prípade plynúť dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona.*“ Novela zákona o ústavnom súde však žiadne obdobné prechodné ustanovenie neupravuje a právna norma „*keď návrh... mohol byť uplatnený*“, ktorá je súčasťou štvrtej časti zákona nazvanej „PRESKÚMANIE ROZHODNUTIA ÚSTAVNÉHO SÚDU“, má iný účel.

V rámci ústavného poriadku navyše platí princíp, že právna norma platí v zásade do budúcnosti a nie do minulosti, a ak má nová právna norma uchopiť právoplatne uzavreté rozhodnutia, je to potrebné upraviť výslovne.

Klauzula „*od toho času, keď návrh na obnovu konania... mohol byť uplatnený*“ je prevzatá z tradície československého civilného procesu, kde má pevne stanovené miesto (§ 230 ods. 2 OSP; § 403 ods. 1 nového CSP; § 200 ods. 2 „stredného“ OSP; § 530 bod 7 črS). Jej zmyslom je umožniť v režime klasickej skutkovej obnovy, aby sa rozlišovala situácia, keď účastník vôbec nemal vedomosť o relevantnej skutočnosti, a situácia, keď niečo tvrdil, ale takýto dôkaz sa nemohol vykonať. Každopádne táto klauzula aj v kontexte nie skutkovej, ale svojím spôsobom právnej obnovy ťažko môže znamenať nejaký zvláštny typ prechodného ustanovenia.

Skutočnosť, že zákonodarca klauzulu prevzal, neznamená, že možno do nej vkladať význam, ktorý je ďaleko za textom a ustáleným významom. Nič podobné nevyplýva ani zo stručnej dôvodovej správy k novele zákona o ústavnom súde, pretože išlo o pozmeňovací návrh výboru, ani z rozpravy v pléne Národnej rady Slovenskej republiky či vo výboroch.

2./ právna a skutková obnova

Novela zákona o ústavnom súde nesmeruje na normatívny právny akt – na samotnú novelu, ale na externú skutočnosť týkajúcu sa medzinárodného rozhodnutia (porov. bod 18 uznesenia). V rámci inštitútu obnovy konania nie je podľa môjho názoru možné, aby právna norma odkazovala sama na seba ako na skutočnosť odôvodňujúcu obnovu konania [aj keď v úplne iných súvislostiach, právo môže brať za súčasť okolností aj právnu úpravu (R 73/2015)]. Inak

	<p>povedané, obnova konania sa viaže na externé skutočnosti (skutkové alebo právne), a nie na samotný vznik oprávnenia podať návrh na obnovu konania zavedený novelou právneho predpisu či novým právnym predpisom. Pripustením výkladu navrhovaného navrhovateľom by išlo o zvláštny hybrid právnej obnovy (rozhodnutie ESLP) a takpovediac „legislatívnej“ obnovy (vznik inštitútu obnovy konania), na čo nie je ani v rámci právnej teórie (nie to ešte legislatívnej praxe) možné dohľadať relevantný príklad alebo ustálenú prax.</p> <p>3./ neobsoľnosť právnych noriem</p> <p>Ak by sme prijali navrhovateľov výklad právnej normy „<i>keď návrh na obnovu konania pred ústavným súdom mohol byť uplatnený</i>“, stala by sa táto právna norma od 1. 7. 2015 obsoľnou. Ak by sa hypotéza právnej normy „<i>keď návrh mohol byť uplatnený</i>“ mala vykladať tak, že táto odkazuje na nadobudnutie účinnosti novely zákona o ústavnom súde, ktorá zaviedla obnovu konania, potom by do budúca nebolo možné túto normu aplikovať napr. na prípad navrhovateľa, ktorý v čase doručenia rozhodnutia ESLP o porušení jeho práv ústavným súdom nemal procesnú spôsobilosť a jej nadobudnutie nastalo až po uplynutí šiestich mesiacov [dovolím si na tomto mieste ilustratívny a čisto hypotetický príklad: Maloletý sťažovateľ „S“ bez zákonných zástupcov bol úspešný v konaní pred ESLP, rozhodnutie ESLP mu bolo doručené, avšak v čase doručenia nemal maloletý právoplatne ustanoveného opatrovníka (§ 192 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 57 ods. 4 Zákona o rodine). Právoplatné ustanovenie opatrovníka nastalo až po uplynutí desiatich mesiacov od doručenia rozhodnutia ESLP, teda až prostredníctvom opatrovníka mohol maloletý podať na ústavnom súde návrh na obnovu konania. Keby sme prijali výklad, ktorý navrhuje navrhovateľ, musel by byť návrh na obnovu konania maloletého odmietnutý pre oneskorenosť.]. Zákonodarca sa tu zároveň napríklad poistuje, aby navrhovateľ mal určite vedomosť o rozhodnutí, pretože nemá pod kontrolou doručovanie medzinárodných rozhodnutí.</p> <p>Zákonodarca mal podľa mojej mienky v úmysle právnou normou „<i>keď návrh... mohol byť uplatnený</i>“ upraviť prípady do budúca a všeobecne (t. j. na prípady skončené doručením rozhodnutia napr. ESLP o porušení práv sťažovateľa ústavným súdom po účinnosti novely zákona o ústavnom súde), nie na niekoľko prípadov v rozmedzí pol roka (od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2015), t. j. nemožno predpokladať, že zákonodarca mal v úmysle prijať „obsoľnú“ právnou normu či právnou normu, ktorá sa vzťahuje na promile prípadov, resp. jeden prípad, a obmedziť praktickú účinnosť normy na pol roka. Inak povedané, takto závažný zámer by musel zákonodarca vyjadriť jasnejšie a explicitnejšie.</p> <p>Možno uzavrieť, aj keď je to zreteľnejšie až na druhý pohľad, že zákonodarca vyvážil ústavnú hodnotu stability rozhodnutí na jednej strane a otvorenosti štrasburskému právu na strane druhej takým spôsobom, ktorý nedovoľuje otvoriť prípad rozhodnutý štrasburským súdom <i>s konečnosťou</i> nadobudnutou 20. februára 2013.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	<p>ÚS SR: PL. ÚS 40/2014 ÚS ČR: III. ÚS 347/2015, III. ÚS 650/2015</p>
súvisiace právne predpisy	<p>zákon č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov</p>
klúčové slová	<p>res iudicata (prekážka veci rozsúdenej)</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.